

— Помощ! — викало зайчето.

— Но, миличко, заговорила му мушицата, — как да ти помогна, когато моята къщичка не може да събере даже и едното ти ухо?

— Олеле, майко, загивам! — повторило зайчето и треперело от страх.

А страшните очи бавно се приближавали към клетото зайченце.

— Помощ! Помощ! — викнала мушицата и литнала да дири някой, който да помогне на зайчето.

След минута тя срещнала двама закъсняли дървари. Но тъкмо що се готвела да ги повика, единият от тях показал

към воденицата и викнал колкото глас има:

— Очите! — И търтил да бяга.

Същият миг го последвал и вторият дървар, а двете им магаренца, натоварени с дърва, останали наред пътя.

Мушицата летяла, викала, молила, ала никой не я чул. Така, тя стигнала гранитната чука на Витоша, седнала и горко заридала.

— Защо плачеш? — запитал я някакъв нежен глас.

Мушицата се извърнала и, за нейна изненада, току над скалата, стояла самата луна.

— Ах, златна месечинко, — започнала мушицата през плач и всичко ѝ разказала на един дъх.

Свило се сърдцето на луната от жал и тя решила да помогне на клетото зайче.

— Ето, мушице, — казала луната, присегнала към небето, грабнала една звездичка и ѝ я подала.

Мушицата взела звездичката и я попитала:

— Какво да правя с тая звездичка, златна луничке?

— Турни я под коремчето си. Вестни се до зайчето, което е в опасност и самодивата с лошите очи ще избяга.